

Mircea GHIȚULESCU

Un oratoriu creștin

Teatrul Național din Craiova serbează două milenii de creștinism cu o dramă religioasă: *Perpetua și Felicitas*. Nu este unul dintre acele *mistere* creștine ce acompaniau slujbele catolice medievale, ci un scenariu scris chiar de regizorul spectacolului, Tudor Chirilă, numai bun de tipărit în caietul-program sau în anexa la caietul-program, date fiind sărăcia bibliografică a domeniului în România. Scriind scenariul, Tudor Chirilă a făcut muncă de erudit. Nu se mulțumește doar să pună în dialog martiriul tinerelor femei *Perpetua și Felicitas* (matroane romane convertite la creștinism și aruncate la fiare în Cartagina anulul 203), ci folosește surse rarissime. Nu numai relatarea unui martor ocular al sacrificiului, ci și referințe biblice și versuri din poezii latini Tibul și Propertiu. Este scenariul unui „proces” împotriva unor oameni fanatizați de dogma creștină care preferă să moară decât să abjure. O frază îți provoacă memoria: „*Ei nu se tem de moarte, ci de moartea de după ce au murit*”. Într-adevăr, nimeni nu speră mai mult în viața de dincolo decât creștinii. Regizorul transformă scenariul într-un ceremonial amplu, un

oratoriu bine servit de muzica lui Cristian Misievici în care Natașa Raab realizează o performanță vocală psalmodiind în ebraică texte misterioase din cărțile sfinte. Un leitmotiv sonor arhaic și penetrant. Un spectacol complex, așadar, elaborat și solemn, cu imagini marcante (botezul, lupta sfintei *Perpetua* cu balaurul, sacrificiul), desfășurat cu încetinitorul, de la pașii descompuși ai figurației până la mișcările „neterminate” ale soldaților torționari. Din loc în loc, imaginile împietresc în poze de grup statuar. Parcă răsfoiești un album care obligă memoria să se oprească din când în când pentru a fixa momentele cruciale ale procesului. În stilul întregului spectacol, Ozana Oancea (*Perpetua*) rostește textul într-o poză hieratică și o coregrafie șerpuitoare și gracilă a corpului, în timp ce Mirela Cioabă (*Felicitas*) preferă un joc mai robust, realist. Ne este greu să facem distincții individuale într-un spectacol colectiv, „de grup” cum se spune, realizat în cea mai bună descendență a lui Silviu Purcărete, ce restituie rumoarea, vaietele și iluminările acestei hipnoze colective care a fost creștinismul primitiv. Sunt și erori, unele vizând comicul involuntar, cum ar fi înălțarea la ceruri a corpului neînsuflețit al lui *Saturninus* (Adrian Andone) care se petrece la propriu, cu un manechin orizontal ridicat pe fundal. Nu se aud cu claritate

versurile, probabil nobile, spuse de Valer Dellakeza și așa mai departe dar, după debutul cu *Gaițele* la Târgu Mureș, după *Furtuna* de la Oradea și *Mireasa cu gene false* de la Cluj, *Perpetua și Felicitas* este cel mai însemnat spectacol al lui Tudor Chirilă.

Teatrul Național din Craiova – *Perpetua și Felicitas*. Regia și scenariul: Tudor Chirilă. Cu: Ozana Oancea, Mirela Cioabă, Natașa Raab, Valer Dellakeza, Adrian Andone ș.a.

